

Esialgne tõlge

EUROOPA KOHTU OTSUS (esimene koda)

26. aprill 2018(\*)

Eelotsusetaotlus – Piirkondlik maks, mida kohaldatakse suurtele jaekaubandusettevõtetele – Asutamisvabadus – Keskkonnakaitse ja ruumiline planeerimine – Riigiabi – Valikuline meede

Liidetud kohtuasjades C-236/16 ja C-237/16,

mille ese on ELTL artikli 267 alusel Tribunal Supremo (Hispaania kõrgeim kohus) 10. märtsi ja 11. märtsi 2016. aasta otsustega esitatud eelotsusetaotlused, mis saabusid Euroopa Kohtusse 25. aprillil 2016, menetluses,

**Asociación Nacional de Grandes Empresas de Distribución (ANGED)**

*versus*

**Diputación General de Aragón,**

EUROOPA KOHUS (esimene koda),

koosseisus: koja president R. Silva de Lapuerta, kohtunikud C. G. Fernlund, J. C. Bonichot (ettekandja), A. Arabadjiev ja E. Regan,

kohtujurist: J. Kokott,

kohtusekretär: ametnik L. Carrasco Marco,

arvestades kirjalikku menetlust ja 6. juuli 2017. aasta kohtuistungil esitatut,

arvestades seisukohti, mille esitasid:

– Asociación Nacional de Grandes Empresas de Distribución (ANGED), esindajad: *abogado* J. Pérez-Bustamante Köster, *abogado* F. Löwhagen ja *procurador* J. M. Villasante García,

– Diputación General de Aragón, esindajad: *letrado* I. Susín Jiménez Ignacio ja *procurador* J. A. Morales Hernández-San,

– Euroopa Komisjon, esindajad: N. Gossement, P. Nemešková ja G. Luengo,

olles 9. novembri 2017. aasta kohtuistungil ära kuulanud kohtujuristi ettepaneku,

on teinud järgmise

**otsuse**

1 Eelotsusetaotlused puudutavad ELTL artiklite 49 ja 54 ning artikli 107 lõike 1 tõlgendamist.

2 Taotlused on esitatud Asociación Nacional de Grandes Empresas de Distribucióni (edaspidi „ANGED“) ja Diputación General de Aragóni (Aragóni autonoomse piirkonna valitsus, Hispaania)

vahelistes kohtuvaidlustes selle üle, kas maks, mida kohaldatakse Aragóni autonoomses piirkonnas asuvatele suurtele jaekaubandusettevõtetele, on õiguspärane.

## **Hispaania õigus**

3 Aragóni autonoomse piirkonna parlamendi 30. detsembri 2005. aasta seadusega 13/2005 Aragóni autonoomse piirkonna hallatavate ja tema enda maksude valdkonna maksu- ja haldusmeetmete kohta (Ley de las Cortes de Aragón 13/2005, de medidas fiscales y administrativas en materia de tributos cedidos y tributos propios de la Comunidad Autónoma de Aragón; BOA nr 154, 31.12.2005, edaspidi „seadus 13/2005“) kehtestati 1. jaanuarist 2006 suurte müügi alade põhjustatud keskkonnakahju maks (edaspidi „IDMGAV maks“).

4 Seaduse 13/2005 artiklis 28 on täpsustatud, et maksu eesmärk on maksustada jaekaubandusettevõtete tegevust, kuna see toob kaasa sõidukite massilise liiklemise ja avaldab seetõttu negatiivset mõju Aragóni autonoomse piirkonna keskkonnale ja territooriumile.

5 Seaduse 13/2005 artiklis 29 on sätestatud, et kaubandusettevõttel on suur müügi ala, kui selle müügi pind ületab 500 m<sup>2</sup>.

6 Seaduse 13/2005 artiklis 32 on täpsustatud, et IDMGAV maksu on kohustatud tasuma „isikud, kes tegelevad maksustatavat keskkonnakahju põhjustava äri või kaubandusega.“

7 Seaduse 13/2005 artiklis 33 on sätestatud, et maksust on vabastatud jaekaubandusettevõtted, mis tegelevad peamiselt järgmiste toodete müügiga: masinad, sõidukid, tööriistad ja tööstustarvikud; ehitusmaterjalid, sanitaarkauba, ukse ja aknad, mida müüakse ainult kutseala esindajatele; aia- ja põllumajanduskultuurid aiandites; mööbel individuaalsetes, „traditsioonilistes“ ja spetsialiseerunud ettevõtetes; mootorsõidukid kontsessioonäärde müügi- ja teeninduskeskustes; autokütus.

8 Seaduse artiklis 34 on täpsustatud maksustatava väärtuse arvutamise meetodid ning artiklis 35 on kindlaks määratud maksu arvutamise meetodid, mis näevad muu hulgas ette ettevõtte asukohast sõltuva koefitsiendi kohaldamise, kui maksustatav väärtus on suurem kui 2000 m<sup>2</sup>. Sellest tuleneb, et tasumisele kuuluva maksu summa on 0, kui nimetatud maksustatav väärtus on 2000 m<sup>2</sup> või väiksem.

9 Kõnealuse maksu õiguslikku regulatsiooni on hiljem täpsustatud Aragóni autonoomse piirkonna valitsuse seadusandliku dekreeidi 1/2007, millega kiidetakse heaks seaduse 13/2005 osalise rakendamise määrus (Decreto 1/2007, del Gobierno de Aragón, por el que se aprueba el Reglamento de desarrollo parcial de la Ley 13/2005; BOA nr 8, 20.1.2007, edaspidi „dekreet 1/2007“) sarnaste sätetega.

## **Põhikohtuasjad ja eelotsuse küsimused**

10 ANGED – suurte müügi ettevõtjate riiklik ühendus – esitas aastal 2007 Tribunal Superior de Justicia de Aragónile (Aragóni autonoomse piirkonna kõrgeim kohus, Hispaania) kaebuse dekreeidi 1/2007 tühistamiseks. See kaebus esitati pärast samale kohtule aastal 2006 esitatud kaebust Aragóni autonoomse piirkonna valitsuse rahandus-, majandus- ja tööhõiveosakonna 12. mai 2006. aasta korralduse (orden del Departamento de Economía, Hacienda y Empleo de la Diputación General de Aragón; BOA nr 57, 22.5.2006) peale, milles sätestatakse seadusega 13/2005 kehtestatud keskkonnamaksude kohaldamiseks vajalikud õigusnormid ja kinnitatakse deklaratsiooni, osamaksete ja pöördmaksustamise vormid.

11 Nimetatud kohus peatas otsuse tegemise nendes kahes kohtuasjas, et oodata ära Tribunal

Constitucional (Hispaania konstitutsioonikohus) lahend kaebuse asjas, mille esitasid grupp parlamendisaadikuid ja Hispaania valitsus IDMGAV maksu kehtestanud seaduse kohta. Pärast seda, kui Tribunal Constitucional (Hispaania konstitutsioonikohus) oli selle kaebuse rahuldamata jätnud, jättis ka Tribunal Superior de Justicia de Aragón (Aragóni autonoomse piirkonna kõrgeim kohus) ANGEDi kaebuse dekreedid 1/2007 peale rahuldamata ning rahuldab osaliselt tema kaebuse 12. mai 2006. aasta korralduse peale. ANGED esitas seejärel nende kahe otsuse peale apellatsioonkaebuse Tribunal Supremole (Hispaania kõrgeim kohus).

12 ANGED esitas ka komisjonile IDMGAV maksu kehtestamise kohta kaebuse, väites, et tegemist on riigiabiga.

13 Komisjon teatas Hispaania ametiasutustele 28. novembri 2014. aasta kirjas, et IDMGAV maksu puudutava ettevalmistava analüüsi tulemusel võib väikestele jaekaubandusettevõtetele ja teatavatele spetsialiseerunud ettevõtetele ette nähtud maksuvabastus olla siseturuga kokkusobimatu riigiabi ning et Hispaania Kuningriigil tuleb see maks kas kaotada või siis seda muuta.

14 Neil asjaoludel otsustas Tribunal Supremo (Hispaania kõrgeim kohus) menetluse peatada ja esitada Euroopa Kohtule järgmised, kohtuasjades C-236/16 ja C-237/16 identsed eelotsuse küsimused:

„1. Kas ELTL artikleid 49 ja 54 tuleb tõlgendada nii, et nendega on vastuolus piirkondlik maks, millega maksustatakse suure müügi pinna ja suure klientide parkimisalaga kaubandusettevõtete äri- ja kaubandustegevusega seotud rajatiste ja taristu kasutamisest tulenevat keskkonnakahju, kui ettevõtte müügi pind on üle 500 m<sup>2</sup>, kuid mis on tegelikult sissenõutav sõltumata sellest, kas kõnealused kaubandusettevõtted asuvad tegelikult tiheda asustusega asulaalal või väljaspool seda, ja enamasti peavad seda tasuma teiste liikmesriikide ettevõtjad, kusjuures:

a) maksu ei kohaldata tegelikult ettevõtjate suhtes, kellele kuulub mitu kaubandusettevõtet, olenemata sellest, kui suur on nende kõigi müügi pindade pindala kokku, kui neist ühegi müügi pind ei ole suurem 500 m<sup>2</sup>, ja isegi juhul, kui neist ühe või mõne müügi pind selle piirmäära ületab, kuid maksustatav väärtus ei ületa 2000 m<sup>2</sup>, samas kui maksu kohaldatakse tegelikult ettevõtjate suhtes, kellele kuulub üksainus kaubandusettevõte, mille müügi pinna pindala on kõnealustest piirmääradest suurem, ja

b) maksu ei kohaldata lisaks kaubandusettevõtete suhtes, mis müüvad ainult masinaid, sõidukeid, tööriistu ja tööstustarvikuid; [kutseala esindajatele] ehitusmaterjale, sanitaarkaup, uksi ja aknaid; mööblit individuaalsetes, traditsioonilistes ja spetsialiseerunud ettevõtetes; mootorsõidukeid [müügi- ja teeninduskeskustes ning aiandite ja tanklate suhtes] ja seda olenemata nende müügi pinna pindalast?

2. Kas ELTL artikli 107 lõiget 1 tuleb tõlgendada nii, et kõnealuse sätte kohaselt keelatud riigiabiga on tegemist IDMGAV maksu tegelikult kohaldamata jätmise korral kaubandusettevõtete suhtes, mille müügi pind ei ületa 500 m<sup>2</sup> või ületab seda, kuid maksustatav väärtus ei ületa 2000 m<sup>2</sup>, ning kaubandusettevõtete suhtes, mis müüvad ainult masinaid, sõidukeid, tööriistu ja tööstustarvikuid; [kutseala esindajatele] ehitusmaterjale, sanitaarkaup, uksi ja aknaid; mööblit individuaalsetes, traditsioonilistes ja spetsialiseerunud ettevõtetes; mootorsõidukeid [müügi- ja teeninduskeskustes ning aiandite ja tanklate suhtes]?”

## **Eelotsuse küsimuste analüüs**

### **Esimene küsimus**

15 Esimese küsimusega soovib eelotsusetaotluse esitanud kohus sisuliselt teada, kas ELTL artikleid 49 ja 54 tuleb tõlgendada nii, et nendega on vastuolus selline suurtele jaekaubandusettevõtetele kehtestatud maks, nagu on kõne all põhikohtuasjas.

16 Väljakujunenud kohtupraktika kohaselt tagab asutamisvabadus teise liikmesriigi kodanike ja ELTL artiklis 54 viidatud äriühingute kohtlemise vastuvõtvast liikmesriigis võrdselt selle liikmesriigi residentidega ja keelab äriühingute puhul igasuguse diskrimineerimise nende asukoha tõttu (vt eelkõige 12. detsembri 2006. aasta kohtuotsus *Test Claimants in Class IV of the ACT Group Litigation*, C-374/04, EU:C:2006:773, punkt 43, ning 14. detsembri 2006. aasta kohtuotsus *Denkavit Internationaal ja Denkavit France*, C-170/05, EU:C:2006:783, punkt 22).

17 Sellega seoses on keelatud mitte ainult ilmne äriühingute asukohal põhinev diskrimineerimine, vaid ka kõik varjatud diskrimineerimise vormid, mis teistest eristuskriteeriumidest lähtudes viivad tegelikult sama tulemuseni (5. veebruari 2014. aasta kohtuotsus *Hervis Sport-és Divatkereskedelmi*, C-385/12, EU:C:2014:47, punkt 30 ja seal viidatud kohtupraktika).

18 Kohustuslik makse, mis lähtub näiliselt objektiivsest eristuskriteeriumist, kuid seab nende olemuse tõttu ebasoodsamasse olukorda enamasti teistes liikmesriikides asuvad äriühingud, kes on maksu koguvast liikmesriigis asuvate äriühingutega sarnases olukorras, kujutab endast pealegi ELTL artiklites 49 ja 54 keelatud kaudset diskrimineerimist äriühingu asukoha alusel (vt selle kohta 5. veebruari 2014. aasta kohtuotsus *Hervis Sport-és Divatkereskedelmi*, C-385/12, EU:C:2014:47, punktid 37–41).

19 Põhikohtuasjades lähtuvad kõnealused õigusnormid ettevõtte müügiplannaga seotud kriteeriumist, mis ei ole mingil juhul otseselt diskrimineeriv.

20 Euroopa Kohtule esitatud tõenditest ei ilmne ka, et see kriteerium paneks ebasoodsamasse olukorda enamasti teiste liikmesriikide kodanikke või teistes liikmesriikides asuvaid äriühinguid.

21 Sellist järeldust ei saa nimelt teha ANGEDi kirjalikes seisukohtades esitatud teabe põhjal, mis puudutab pealegi peamiselt Kataloonia autonoomse piirkonna kehtestatud suurte jaekaubandusettevõtete maksu.

22 Eelotsusetaotluse esitanud kohus täpsustab, et tal puudub „asjakohane“ teave, tõendamaks varjatud diskrimineerimise võimalikku olemasolu.

23 Eeltoodut arvesse võttes tuleb esimesele küsimusele vastata, et ELTL artikleid 49 ja 54 tuleb tõlgendada nii, et nendega ei ole vastuolus selline suurtele jaekaubandusettevõtetele kehtestatud maks, nagu on kõne all põhikohtuasjas.

## **Teine küsimus**

24 Teise küsimusega soovib eelotsusetaotluse esitanud kohus sisuliselt teada, kas riigiabiga ELTL artikli 107 lõike 1 tähenduses on tegemist sellise maksu puhul, nagu on kõne all põhikohtuasjas, mida kohaldatakse suurtele müügiettevõtjatele peamiselt nende müügiplannast lähtuvalt, osas, milles maksust on vabastatud sellised ettevõtted, mille müügiplann ei ületa 500 m<sup>2</sup> või ületab seda, kuid maksustatav väärtus ei ületa 2000 m<sup>2</sup>, ning kaubandusettevõtted, mis müüvad masinaid, sõidukeid, tööriistu ja tööstustarvikuid; kutseala esindajatele ehitusmaterjale, sanitaarkaupu, uksi ja aknaid; mööblit individuaalsetes, traditsioonilistes ja spetsialiseerunud ettevõtetes; mootorsõidukeid; samuti aiandid ja tanklad.

25 Liikmesriigi meetme kvalifitseerimine „riigiabiks“ ELTL artikli 107 lõike 1 tähenduses nõuab,

et täidetud on kõik järgmised tingimused. Esiteks peab olema tegemist sekkumisega riigi poolt või riigi ressurssidest. Teiseks peab sekkumine ähvardama kahjustada liikmesriikidevahelist kaubandust. Kolmandaks peab sekkumine andma soodustatud isikule valikulise eelise. Neljandaks peab see kahjustama või ähvardama kahjustada konkurentsi (vt eelkõige 21. detsembri 2016. aasta kohtuotsus komisjon vs. World Duty Free Group SA jt, C-20/15 P ja C-21/15 P, EU:C:2016:981, punkt 53).

26 Mis puudutab eelise valikulisuse tingimust, millele on Euroopa Kohtus rohkem tuginetud, siis tuleneb Euroopa Kohtu väljakujunenud praktikast, et selle tingimuse hindamiseks tuleb kindlaks teha, kas konkreetset õiguslikku raamistikku arvestades on siseriiklik meede selline, et see soodustab „teatud ettevõtjaid või teatud kaupade tootmist“ võrreldes teiste ettevõtjatega, kes on asjaomase abikava eesmärgi arvestades sarnases faktilises ja õiguslikus olukorras ning keda koheldakse erineval viisil, mida võib sisuliselt pidada „diskrimineerivaks“ (vt eelkõige 21. detsembri 2016. aasta kohtuotsus komisjon vs. World Duty Free Group SA jt, C-20/15 P ja C-21/15 P, EU:C:2016:981, punkt 54 ja seal viidatud kohtupraktika).

27 Mis puudutab täpsemalt maksusoodustust andvaid liikmesriigi meetmeid, siis tuleb märkida, et sedalaadi meede, mis ei too küll kaasa riigi ressursside üleandmist, kuid mis asetab soodustuse saajad soodsamasse olukorda, võib anda soodustuse saajatele valikulise eelise ning kujutab endast seega riigiabi ELTL artikli 107 lõike 1 tähenduses. Seevastu maksusoodustus, mis tuleneb üldmeetmest, mida kohaldatakse vahet tegemata kõikide ettevõtjate suhtes, ei kujuta endast riigiabi selle sätte tähenduses (21. detsembri 2016. aasta kohtuotsus komisjon vs. World Duty Free Group SA jt, C-20/15 P ja C-21/15 P, EU:C:2016:981, punkt 56).

28 Sellega seoses tuleb liikmesriigi maksumeetme „valikuliseks“ kvalifitseerimisel esmalt kindlaks teha, milline on asjaomases liikmesriigis kohaldatav üldine või „tavapärane“ maksustamissüsteem, ja seejärel tuvastada, et analüüsiv maksumeede kaldub üldisest süsteemist kõrvale, kuna see eristab ettevõtjaid, kes üldise süsteemi eesmärgi seisukohast on sarnases faktilises ja õiguslikus olukorras (vt eelkõige 21. detsembri 2016. aasta kohtuotsus komisjon vs. World Duty Free Group SA jt, C-20/15 P ja C-21/15 P, EU:C:2016:981, punkt 57 ja seal viidatud kohtupraktika).

29 Samuti tuleb meenutada, et meetme valikulisuse hindamisel ei pea võrdlusaluse õiguskorra määratlemiseks lähtuma tingimata asjaomase liikmesriigi territooriumist, vaid selleks võib olla ka piirkondliku või kohaliku omavalitsusüksuse territoorium, kus ta teostab põhiseadusest või seadusest tulenevat pädevust. Sellega on tegu juhul, kui piirkondlikul omavalitsusüksusel on selline õiguslik ja faktiline seisund, mis annab talle liikmesriigi keskvalitsuse suhtes piisava autonoomsuse, et just nimelt see üksus, aga mitte keskvalitsus, saab enda võetud meetmete kaudu mängida põhimõttelise tähtsusega rolli ettevõtjate poliitilise ja majandusliku keskkonna määratlemisel (vt selle kohta 11. septembri 2008. aasta Union General de Trabajadores de La Rioja (UGT-Rioja) jt, C-428/06–C-434/06, EU:C:2008:488, punktid 47–50 ja seal viidatud kohtupraktika).

30 Meede, mis eristab kõnealuse õigusliku regulatsiooni eesmärgi seisukohast sarnases faktilises ja õiguslikus olukorras olevaid ettevõtjaid ja mis on seega *a priori* valikuline, ei ole siiski riigiabi ELTL artikli 107 lõike 1 tähenduses, kui asjaomane liikmesriik suudab tõendada, et vahetegemine on põhjendatud, kuna see tuleneb selle süsteemi olemusest või ülesehitusest, millesse meede kuulub (21. detsembri 2016. aasta kohtuotsus komisjon vs. World Duty Free Group SA jt, C-20/15 P ja C-21/15 P, EU:C:2016:981, punkt 58 ja seal viidatud kohtupraktika).

31 Üldise maksusüsteemi kohaldamisest tehtav erand võib olla õigustatud üldise maksusüsteemi olemuse ja üldise ülesehitusega juhul, kui asjaomane liikmesriik on võimeline tõendama, et see meede tuleneb otseselt selle liikmesriigi maksusüsteemi aluspõhimõtetest või

suunistest. Sellega seoses tuleb teha vahet konkreetse maksustamiskorraga taotletavate väliste eesmärkide ja nende saavutamiseks vajalike maksusüsteemide omaste mehhanismide vahel (6. septembri 2006. aasta kohtuotsus Portugal vs. komisjon, C-88/03, EU:C:2006:511, punkt 81).

32 Samuti tuleb meenutada, et kuigi maksumeetme valikulisuse tuvastamiseks ei ole alati vaja, et meede oleks erand üldisest maksustamissüsteemist, on asjaolu, et tegemist on erandiga, täiesti asjakohane, kui sellest tulenevalt eristatakse kahte ettevõtjate kategooriat, keda *a priori* koheldakse erinevalt, ehk erandmeetme kohaldamisalasse kuuluvaid ettevõtjaid ja jätkuvalt üldise maksustamissüsteemi kohaldamisalasse kuuluvaid ettevõtjaid, samas kui need kaks kategooriat on süsteemi eesmärgi seisukohast sarnases olukorras (21. detsembri 2016. aasta kohtuotsus komisjon vs. World Duty Free Group SA jt, C-20/15 P ja C-21/15 P, EU:C:2016:981, punkt 77).

33 Põhikohtuasjas kõne all olevate õigusnormide osas tuleb kõigepealt märkida, et Euroopa Kohtus ei ole vaidlustatud, et võrdlusalune territoorium on Aragóni autonoomne piirkond.

34 Kuigi müügiplannast lähtuv kriteerium ei ole formaalses mõttes erand võrdlusalusest õiguslikust raamistikust, tähendab see siiski seda, et maksu kohaldamisalasse ei kuulu jaekaubandusettevõtted, mille müügiplann jääb alla selle maksu kohaldamisala künnist. Seega ei erine IDMGAV maks piirkondlikust maksust, mida peavad tasuma jaekaubandusettevõtted, mille müügiplann ületab teatud künnise.

35 ELTL artikli 107 lõige 1 määratleb riigipoolseid sekkumisi aga nende mõju põhjal ja seega sõltumata kasutatud tehnikast (22. detsembri 2008. aasta kohtuotsus British Aggregates Association, C-487/06 P, EU:C:2008:757, punkt 89).

36 Seega ei saa *a priori* välistada, et selline kriteerium võib tegelikult soodustada „teatud ettevõtjaid või teatud kaupade tootmist“ ELTL artikli 107 lõike 1 tähenduses.

37 Seda silmas pidades tuleb järelikult kindlaks teha, kas jaekaubandusettevõtted, mis ei kuulu selle maksu kohaldamisalasse, on maksu tasuma kohustatud ettevõtetega sarnases olukorras või mitte.

38 Selle analüüsi raames on oluline arvesse võtta, et seda valdkonda reguleerivate liidu õigusnormide puudumisel on liikmesriikide ja riigisiseste territoriaalüksuste, kes on keskvalitsusest maksustamisel piisavalt sõltumatud, pädevuses määrata kindlaks maksustamise alused ja jaotada maksukoormus erinevate tootmistegurite ja majandussektorite vahel (15. novembri 2011. aasta kohtuotsus komisjon ja Hispaania vs. Government of Gibraltar ja Ühendkuningriik, C-106/09 P ja C-107/09 P, EU:C:2011:732, punkt 97).

39 Nimelt, nagu komisjon oma teatise riigiabi mõiste kohta Euroopa Liidu toimimise lepingu artikli 107 lõike 1 tähenduses (ELT 2016, C 262, lk 1) punktis 156 märkis, on „liikmesriikidel [...] vabadus otsustada, millist majanduspoliitikat nad peavad kõige sobivamaks, ning eelkõige võivad nad jagada maksukoormust oma äranägemise järgi erinevate tootmistegurite vahel [...] kooskõlas liidu õigusega“.

40 Mis puudutab põhikohtuasjas kõne all olevat maksu, siis on selle eesmärk eelotsusetaotluse esitanud kohtu sõnul aidata kaasa keskkonnakaitsele ja ruumilisele planeerimisele. Pannes suurtele jaekaubandusettevõtetele kohustuse toetada keskkonnaalaste tegevuskavade rahastamist ja taristute parendamist, soovitakse nimelt korrigeerida ja kompenseerida nende tegevuse tagajärgi kõnealuse piirkonna keskkonnale ja territooriumile, mis on tingitud eelkõige suurematest liiklusvoogudest.

41 Siinkohal ei ole vaidlust selles, et jaekaubandusettevõtte keskkonnamõju sõltub ettevõtte

suurusest. Mida suurem on nimelt müügihind, seda rohkem käib kliente, mis omakorda suurendab keskkonnale põhjustatud kahju. Sellest järeldub, et selline müügihinna suurusel põhinev kriteerium, nagu on kehtestatud liikmesriigi õiguses põhikohtuasjas, eristamaks suurema või väiksema keskkonnamõjuga ettevõtteid, on taotletavate eesmärkidega kooskõlas.

42 Samuti on selge, et taoliste ettevõtete rajamine on ruumilise planeerimise poliitika seisukohast eriti keeruline, sõltumata nende asukohast (vt analoogia alusel 24. märtsi 2011. aasta kohtuotsus komisjon vs. Hispaania, C-400/08, EU:C:2011:172, punkt 80).

43 Selle künnise suuruse ja maksustatava väärtuse arvutamise meetodite kindlaksmääramisel on liikmesriigi seadusandjal kaalutlusruum ja see nõuab lisaks tehnilist ja kompleksset hindamist, mida Euroopa Kohus saab üksnes piiratud ulatuses õiguslikult kontrollida.

44 Tuleb lisada, et asjaolu, et põhikohtuasjas ei ole õigusnormidega ette nähtud, et maksu arvutamiseks tuleks ühele ja samale omanikule kuuluvate ettevõtete pindalad kokku liita, ei ole liikmesriigi seadusandja taotletavate eesmärkidega vastuolus.

45 Sellisel juhul eristab taoline ettevõtja müügihinnal põhinev maksukohustuse kriteerium, nagu on kõne all põhikohtuasjas, ettevõtteid, mis ei ole õigusnormide eesmärgi silmas pidades sarnases olukorras.

46 Seega ei ole Aragóni autonoomse piirkonna territooriumil asuvate jaekaubandusettevõtete, mille müügihind ei ületa 500 m<sup>2</sup> või ületab seda, kuid maksustatav väärtus ei ületa 2000 m<sup>2</sup>, maksuvabastus neile antav valikuline eelis ega seega ka riigiabi ELTL artikli 107 lõike 1 tähenduses.

47 Eelotsusetaotluse esitanud kohus kahtleb ka põhikohtuasjas kõne all oleva maksu teistes tunnustes. Ta küsib, kas ettevõtetele antud eelisena saab käsitada olukorda, kus jaekaubandusettevõtted, mis müüvad masinaid, sõidukeid, tööriistu ja tööstustarvikuid; kutseala esindajatele ehitusmaterjale, sanitaarkaup, uksi ja aknaid; mööblit individuaalsetes, traditsioonilistes ja spetsialiseerunud ettevõtetes; mootorsõidukeid; samuti aiandid ja tanklad on nimetatud maksust täielikult vabastatud.

48 Tuleb märkida, et need meetmed kujutavad endast erandit sellise erimaksuga kehtestatud võrdlusalusest õiguslikust raamistikust.

49 Aragóni autonoomse piirkonna valitsus väidab oma kirjalikes seisukohtades, et kuigi asjaomaste ettevõtete tegevus nõuab iseenesest suuremat müügi- ja laopinda, mõjutab see keskkonda ja ruumilist planeerimist vähem kui maksu maksma kohustatud ettevõtete tegevus.

50 Selline asjaolu võib õigustada põhikohtuasjas vaidlusaluste õigusnormidega kehtestatud eristamist, mis järelikult ei anna asjaomastele ettevõtetele valikulisi eeliseid. Eelotsusetaotlus esitanud kohus peab aga siiski kontrollima, kas tema menetluses olevates kohtuasjades on see tõesti nii.

51 Eeltoodut arvestades tuleb teisele küsimusele vastata, et riigiabiks ELTL artikli 107 lõike 1 tähenduses ei saa lugeda sellist maksu, nagu on kõne all põhikohtuasjas, mida kohaldatakse suurtele müügiettevõtjatele peamiselt nende müügihinnast lähtuvalt, osas, milles maksust on vabastatud sellised ettevõtted, mille müügihind ei ületa 500 m<sup>2</sup> või ületab seda, kuid maksustatav väärtus ei ületa 2000 m<sup>2</sup>. Riigiabiks nimetatud sätte tähenduses ei saa lugeda seda maksu ka osas, milles maksust on vabastatud ettevõtted, mis müüvad masinaid, sõidukeid, tööriistu ja tööstustarvikuid; kutseala esindajatele ehitusmaterjale, sanitaarkaup, uksi ja aknaid; mööblit individuaalsetes, traditsioonilistes ja spetsialiseerunud ettevõtetes; mootorsõidukeid; samuti

aiandid ja tanklad, kuna need ettevõtted ei avalda keskkonnale ja ruumilisele planeerimisele sama suurt kahjulikku mõju nagu teised; seda peab kontrollima eelotsusetaotluse esitanud kohus.

## **Kohtukulud**

52 Kuna põhikohtuasja poolte jaoks on käesolev menetlus eelotsusetaotluse esitanud kohtus pooleli oleva asja üks staadium, otsustab kohtukulude jaotuse liikmesriigi kohus. Euroopa Kohtule seisukohtade esitamisega seotud kulusid, välja arvatud poolte kohtukulud, ei hüvitata.

Esitatud põhjendustest lähtudes Euroopa Kohus (esimene koda) otsustab:

1. **ELTL artikleid 49 ja 54 tuleb tõlgendada nii, et nendega ei ole vastuolus selline suurtele jaekaubandusettevõtetele kehtestatud maks, nagu on kõne all põhikohtuasjas.**
2. **Riigiabiks ELTL artikli 107 lõike 1 tähenduses ei saa lugeda sellist maksu, nagu on kõne all põhikohtuasjas, mida kohaldatakse suurtele müügiettevõtjatele peamiselt nende müügipinnast lähtuvalt, osas, milles maksust on vabastatud sellised ettevõtted, mille müügipind ei ületa 500 m<sup>2</sup> või ületab seda, kuid maksustatav väärtus ei ületa 2000 m<sup>2</sup>. Riigiabiks nimetatud sätte tähenduses ei saa lugeda seda maksu ka osas, milles maksust on vabastatud ettevõtted, mis müüvad masinaid, sõidukeid, tööriistu ja tööstustarvikuid; kutseala esindajatele ehitusmaterjale, sanitaarkaup, uksi ja aknaid; mööblit individuaalsetes, traditsioonilistes ja spetsialiseerunud ettevõtetes; mootorsõidukeid; samuti aiandid ja tanklad, kuna need ettevõtted ei avalda keskkonnale ja ruumilisele planeerimisele sama suurt kahjulikku mõju nagu teised; seda peab kontrollima eelotsusetaotluse esitanud kohus.**

Allkirjad

\* Kohtumenetluse keel: hispaania.